

РЕШЕНИЕ

№ 14822

гр. София, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **12339** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК) във вр. чл. 226 от АПК.

Образувано е след връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд с Решение № 11638 от 18.11.2025 г. по адм. дело № 8152 от 2025 г. на Върховния административен съд, първо отделение, с което е отменено Решение № 15446/08.05.2025 г., постановено по адм. дело № 8390/2024 г. по описа на Административен съд – София-град.

Предмет на спора е подадена жалба от „Електрохолд Продажби“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н М., [улица], бл.БенчМарк Бизнес Център, чрез упълномощения адвокат Б. П., срещу Ревизионен акт № Р- 29002923002606-091-001/17.08.2023 г., издаден от М. В. С., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите- ръководител на ревизията, в частта му на установения резултат по ЗДДС за периода 01.08.2022 г.- 31.08.2022 г., потвърден с Решение № 678/20.05.2024 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно -осигурителна практика (ОДОП) - С., при ЦУ на НАП.

Релевират се доводи относно правомерността на отказа за възстановяване на ДДС, обективизиран в мотивите на РА, като чрез сезиращата съда жалба се иска актът да бъде изменен в тази оспорена част. Излагат се подробни съображения за незаконосъобразност на РА, с който е отказано възстановяване на данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 173 475,38 лв. по издадени кредитни известия към битови абонати за несъбираемите от тях вземания, ведно с лихви в размер на 16 993,96 лв., поради постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и необоснованост. Според

жалбоподателя органите по приходите не са преценили обективно фактичката обстановка и събраните доказателства, като направените от тях изводи противоречат на материалноправните и процесуални разпоредби на закона. Развиват се доводи в подкрепа на тезата, че жалбоподателят има право да поиска възстановяване на ДДС за вземанията, тъй като техният 3-годишен давностен срок е бил вече изтекъл и още към този момент е можело обосновано да се предположи, че тези вземания няма да бъдат изпълнени. В заключение се твърди, че РА е издаден при недостатъчно задълбочен анализ на фактите, което е довело до грешни правни изводи, които влизат в противоречие с основните принципи на данъчното законодателство. Претендират се разноски съобразно представен списък.

В съдебното производство оспорващото дружество, чрез адв. П., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски за предходните производства развили се пред АССГ и ВАС, като за настоящото заявява единствено внесения депозит за вещото лице. Списък с разноски е представен с молба по делото /л. 26/. Подробни съображения по същността на спора развива и в писмено становище от 24.03.2026 г.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП, се представлява от юрк. Л. И., която оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение за текущото производство.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Началото на ревизионното производство е поставено с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-29002923002606-020-001 от 03.05.2023 г. /л. 24 от дело 8390/, връчена по електронен път на 12.05.2023 г., издадена от М. В. С. на длъжност началник сектор към отдел "Контрол" при ГД на НАП ГДО, оправомощена със Заповед №ГДО-52/27.03.2023 г. /лист 17 от дело 8390/ на директора на ТД На НАП ГДО, е възложено извършването на ревизия на "ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ" ЕАД за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.08.2022 г. до 31.08.2022 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-29002923002606-092-001/24.07.2023 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е направено възражение.

Ревизията приключва с РА № Р- 29002923002606-091-001/17.08.2023 г., издаден от М. В. С., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите- ръководител на ревизията. С ревизионния акт е прието, че предмет на производството е определяне на задължения по ЗДДС за данъчни периоди след 01.09.2014 г. и преди 01.09.2019 г., като не е налице основание за възстановяване на данък. Според приходните органи начисляването на ДДС е обвързано с датата на данъчното събитие, а корекцията на вече начислен данък в хипотезата на липсващо плащане по извършената доставка следва да се извърши едва когато вземането стане окончателно несъбираемо или доставчикът ангажира доказателства, че плащането няма да бъде получено. РА е връчен на 04.09.2023 г.

Ревизионният акт е оспорен по административен ред с жалба вх. № 26-Е-10816 от 18.09.2023 г. по регистъра на ТД на НАП "Големи данъкоплатци и осигурители" (ГДО), като на основание чл. 34, ал. 3 от ДОПК производството е спряно със Заповед № РД-04-57 от 22.11.2023 г. /л.20-22/, във връзка с отправено от Върховен административен съд преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз /СЕС/, съдържащо въпроси, които са относими към предмета на спора.

С Решение от 29.02.2024 г. по дело С-314/22 "КОНСОРЦИУМ РЕМИ ГРУП" АД, Съдът се е

произнесъл по отправеното преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО на съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност /Директива 2006/112/ЕО/.

С оглед горните обстоятелства производството по административно обжалване на Ревизионен акт № Р- 29002923002606-091-001/17.08.2023 г. е възобновено по реда на чл. 35 от ДОПК със Заповед № РД- 05-23/20.05.2024 г. на директора на дирекция ОДОП С.. /л.18- от делото/.

С Решение № 678/20.05.2024 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно -осигурителна практика (ОДОП) - С., при ЦУ на НАП е потвърдил оспорения РА.

При предходното разглеждане на делото пред АССГ е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза с цел установяване размера и основанията относно претендирания ДДС за възстановяване. Приети са също така административната преписка в цялост, както и удостоверения за компетентност на издателите на актовете и валидността на електронни подписи и връчвания в хода на ревизионното производство.

В хода на настоящото съдебно производство по искане на процесуалния представител на жалбоподателя е прието заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза, което следва да отговори на въпроса какъв е размера на ДДС по доставките, извършени преди 01.01.2007 г., по които с процесния РА е отказано правото на дружеството да извърши корекция на ДДС по несъбираеми вземания по ЗДДС.

С решението си касационната инстанция приема, че от наличната при първото разглеждане на делото съдебно-счетоводна експертиза, не става ясен именно размера на ДДС по доставките, извършени преди 01.01.2007 г., което не може да се установи в касационното производство поради, което връща делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия първоинстанционен съд.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА.

Разгледана по същество същата е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният РА е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. Видно от ЗВР, ревизията на дружеството – жалбоподател е възложена от М. В. С. на длъжност началник сектор в отдел "Контрол", сектор "Ревизии и проверки" "Ревизии към дирекция "Контрол" при ТД на НАП "Големи данъкоплатци и осигурители" - С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед № ГДО-59/27.03.2023 г. на директора на ТД На НАП ГДО. РА е издаден от органът, възложил ревизията, и определеният със ЗВР ръководител на ревизията – Д. С. Д., т. е. от лицата, посочени в чл. 119, ал. 2 ДОПК.

Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви, предвид чл. 120, ал. 2 ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективизирана в множество решения на ВАС.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника доказателства на електронен носител, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл. 184 ГПК.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Актовете в хода на ревизионното производство са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В РА са посочени фактически и правни основания за издаването му, изложени подробно както в акта, така и в съставения ревизионен доклад, представляващ неразделна част от него. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за провеждане на ревизионното производство и издаването на акта.

Относно приложението на материалния закон:

Настоящият състав намира, че спорът по същество е правен и е свързан с отговор на въпроса материално обоснован ли е изведения в РА отказ да бъде възстановен ДДС в претендирания от жалбоподателя размер от 173 475,38 лв., по издадени кредитни известия от м.08.2022 г. към битови абонати за несъбираемите от тях вземания, както и начислената в резултат от отказа лихва в размер на 16 993,96 лв.

В тази връзка следва да бъде съобразено следното:

Не се спори между страните относно липсата на регламентирана възможност за намаляване на данъчната основа при пълно или частично неплащане в ЗДДС, преди измененията в ДВ, бр. 102 от 2022 г. С оглед, което страните са съгласни, че е налице възможност за дерогиране, във връзка с § 2 на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО.

Разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО, предвижда в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата да се намалява съответно съгласно условията, които се определят от държавите членки. Съгласно параграф 2 от същата разпоредба в случаите на пълно или частично неплащане държавите членки могат да дерогират от параграф 1. С разпоредбата на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, Република България се е възползвала от въведената с § 2 на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО възможност за дерогация на разпоредбата на § 1, като в националната разпоредба е предвидена възможност за изменение на данъчната основа само при разваляне на доставката или при намаляване на данъчната ѝ основа, но не и при пълно или частично неплащане по нея. Същевременно Съдът на Европейския съюз /СЕС/ приема, че държавата членка не може да се възползва от дерогацията по чл. 90, § 2 от Директива 2006/112/ЕО по начин, че изобщо и напълно да изключи корекциите на данък върху добавената стойност при неплащане.

Не е спорно между страните и факта, че въз основа на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО жалбоподателят може директно да претендира от приходните органи и от съда признаване на направените от него корекции на данъчната основа и на начисления ДДС чрез издадените кредитни известия, в случай че докаже успешно, че вземанията от неговите клиенти са несъбираеми.

Първият спорен момент между страните е относно несъбираемостта на вземанията и кога точно е настъпила тя. Според органите по приходите вземанията на дружеството стават несъбираеми веднага след изтичане на давностния срок по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, тъй като те ги третират като периодични плащания. Твърденията на данъчните в издадения РА са, че вземанията са предоставени на колекторски дружества, но предприетите от тях действия нямат характер на

такива по принудително изпълнение по смисъла на ГПК, което от своя страна да доведе до прекъсване на давността.

С оглед задължителните указания на ВАС по тълкуването и прилагането на закона, настоящата съдебна инстанция не възприема тезата на данъчната администрация. Твърдението, че вземанията на „Електрохолд Продажби“ ЕАД от неговите клиенти по неплатени фактури с начислен ДДС стават окончателно несъбираеми директно с изтичането на тригодишна погасителна давност е в противоречие с целта на дерогацията по чл. 90 § 2 от Директива 2006/112/ЕО. Давността като институт на правото не се прилага служебно, а за да породи своя правнопогасителен ефект е необходимо да се извърши изрично волеизявление от длъжниците. В случай, че такова не е налице е възможно да се стигне до събираемост на вземане, за което е изтекла вече погасителната давност по чл. 111, б. „в“. В тази връзка органите по приходите неправилно приемат, че дружеството „Електрохолд Продажби“ ЕАД следва да третира своите вземания като несъбираеми веднага след изтичане на тригодишния давностен срок по ЗЗД.

В полза за кредитора, както и за данъчната администрация е да бъдат положени максимални усилия за събиране на дължимите вземания. Едва след установяване на окончателната несъбираемост на вземанията настъпва възможността за претендиране от държавата на начисления ДДС по несъбраното вземане, произтичащо от прякото приложение на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО. Преди настъпването на този момент данъчнозадълженото лице е лишено от възможността да упражни правото си по намаляване на данъчната основа. Според практиката на СЕС по тълкуване на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО в право, но и в тежест на данъчнозадълженото лице е да намали данъчната основа по издадена фактура като по този начин коригира начисления по нея ДДС при неплащане, но само ако докаже, че с оглед на обстоятелствата е налице голяма степен на вероятност задължението да не бъде изпълнено. В конкретния случай „Електрохолд Продажби“ ЕАД не отписва веднага своите вземания като несъбираеми. Вместо това предава вземанията по фактури издадени преди 08.2014 г. на колекторски фирми, тъй като по този начин цели да ги събере, тъй като все още счита, че това е възможно. В хода на предишното съдебно производство по делото са представени редица доказателства, които сочат, че дружеството е положило необходимата грижа за събиране на вземанията си. Това са например изпратени писма до длъжниците, разсрочвания на част от задълженията, спиране на доставките на електроенергия, както и посоченото по-горе предоставяне на част от задълженията за събиране от колекторски фирми, без да е извършено цедиране на същите. След като не успява да събере част от тези задължения, жалбоподателят предприема действия, които следва да обективират тези вземания като несъбираеми. Това е видно от представените данни и документи по делото като протоколи от УС „ЧЕЗ Електро България“ АД (старо наименование на „Електрохолд Продажби“ ЕАД), експертна оценка на просрочените вземания от страна на клиенти ФЛ, доклади на директор „Финанси“ до УС, касаещи проблема с несъбираемите битови абонати и др. С всички тези действия предприети в края на 2021 г. и продължили през 2022 г. дружеството жалбоподател изтъква наличието на вероятност задълженията да не бъдат изпълнени, с оглед всички обстоятелства и положени усилия. Така едва с Решение на УС по Протокол № 28/30.12.2021 г. дружеството одобрява списък на вземанията, които счита за окончателно несъбираеми и с Решение от 28.02.2022 г. решава да бъдат издадени кредитни известия по въпросните фактури. С оглед всички събрани доказателства и предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че едва към края на 2021 г. процесните вземания по фактури, издадени преди 08.2014 г. се явяват окончателно несъбираеми.

Спорен въпрос между страните са преклузивния срок (чл. 129, ал. 1 ДОПК) и давностния срок (чл. 110 ЗЗД), уредени в националното законодателство. Целта на предвидените в закона

давностни и преклузивни срокове е да се осигури стабилност и предвидимост в правните отношения, като се стимулират участниците да бъдат активни и да упражняват правата си в установените времеви граници. Същността им се състои в това, че след изтичането на определен период настъпват конкретни правни последици, предвидени от закона. За разлика от давностните срокове, които могат да бъдат спирани или прекъсвани в изрично посочените случаи, при преклузивните срокове такава възможност не съществува. Затова носителят на правото трябва да го упражни в рамките на определения срок, тъй като след изтичането му тази възможност окончателно се губи. Съгласно чл. 129, ал. 1 от ДОПК, прихващането или възстановяването може да бъде извършено, както по инициатива на органа по приходите, така и въз основа на писмено искане от страна на лицето. Т. искане се разглежда, ако е подадено в срок до 5 години, като този срок започва да тече от 1 януари на годината, следваща тази, през която е възникнало основанията за възстановяване, освен ако не е предвидено друго в закон. В процесния ревизионен акт данъчните органи приемат, че за вземанията, които са възникнали преди 31.08.2014 г. към момента на предявяване на претенцията за възстановяване на ДДС е вече изтекъл преклузивният срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. Също така стигат до извода, че за тези вземания е изтекъл и давностния срок по чл. 110 от ЗЗД. От своя страна жалбоподателя твърди, че давността по ЗЗД не е приложима в конкретния казус, тъй като прилагането по аналогия на института на давността, съгласно ЗЗД е невъзможно, понеже субектите в данъчното правоотношение не са идентични с тези в гражданското право.

Настоящият съдебен състав категорично приема, че вземанията на лицата за недължимо платени публични задължения са частни вземания и поради този факт, с оглед това че в друг специален закон не е уредена погасителна давност с различен срок, то безспорно давностния срок по чл. 110 от ЗЗД е приложим. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд (Решение № 4902/17.04.2018 г., Решение № 4737 от 07.04.2014 г., Решение № 10562 от 01.08.2014 г. и др.) Безспорно приложим в случая е и преклузивния срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК, тъй като се касае за искане за възстановяване на ДДС. В подкрепа на този извод е и отговора на отправеното преюдициално запитване от ВАС към СЕС в Решението по делото „Консорциум Р. Груп“, в който се сочи, че чл. 90 § 1 от Директива 2006/112/ЕО допуска ограничаване във времето на правото на намаляване на данъчната основа с преклузивен срок като този по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. Ключов в спора е момента, от който започва да тече този преклузивен срок.

В т. 51 от цитираното горе решение се приема, че началото на преклузивния срок за упражняване на правото на намаляване на данъчната основа по чл. 90, пар. 1 от Директива 2006/112/ЕО трябва да бъде обвързано с момента, в който данъчно задълженото лице, действащо с необходимата грижа, реално може да се възползва от това право. Подобна позиция е изразена и в т. 56. Окончателен извод е формулиран в т. 57 от решението, където се подчертава, че разпоредбата на чл. 90 от Директивата, разглеждана в светлината на принципите на данъчен неутралитет, пропорционалност и ефективност, следва да се тълкува така, че допуска национално законодателство, което въвежда преклузивен срок за подаване на искане за възстановяване на ДДС при намалена данъчна основа вследствие на пълно или частично неплащане. Ако този срок изтече, това може да доведе до неблагоприятни последици за данъчно задълженото лице, когато то не е проявило достатъчна грижа. Това обаче е допустимо само ако срокът започва да тече от момента, в който лицето е имало реална възможност — при полагане на дължимата грижа — да упражни правото си на намаляване. Този начален момент, от който следва да започне да тече преклузивния срок не е момента, в който са издадени първоначалните фактури, тъй като към него момент дружеството не е имало все още възможността да положи дължимата грижа по смисъла на Директивата. В тази връзка е и Определението на СЕС от 03.03.2021 г. по дело FGSZ, C-507/20

във връзка с давностен срок, регламентиран в националното законодателство. В цитираното определение се сочи, че давностният срок започва да тече от момента, в който вземането вече е станало окончателно несъбираемо, а не преди това.

С оглед гороеизложеното настоящият съдебен състав счита, че твърденията в процесния ревизионен акт на органите по приходите относно момента, в който започват да текат давностните (чл. 110 и чл. 111 ЗЗД) и преклузивния срок (129, ал. 1 от ДОПК) са неправилни. По-конкретно данъчната администрация неправилно приема, че вземанията на „Електрохолд Продажби“ ЕАД стават окончателно несъбираеми с изтичането на тригодишния давностен срок и съответно неправилно изчислява изтичането на 5 годишния давностен срок и 5-годишния преклузивен срок, изхождайки от тезата, че те започват да текат веднага след изтичането на срока по чл. 111 ЗЗД. Този извод съда счита за неправилен, тъй като, както вече посочи по-горе макар и след изтичане на 3-годишната давност са налице множество случаи, при които е възможно да се стигне до събиране на част от вземанията от потребители физически лица, които не са упражнили правото си на възражение за давност. Същевременно дружеството жалбоподател е положило дължимата грижа като е предприело активни действия, съобразно правилата и политиката на компанията, които имат за цел да стимулират длъжниците да заплатят своите задължения. Като всички тези действия в своята съвкупност не са давали основание на дружеството да отпише окончателно всички вземания като несъбираеми, до взетото в края на 2021 г. Решение на УС по Протокол № 28.

Данъчните органи правилно са приели, че прякото позоваване на чл. 90, пар. 1 от Директива 2006/112/ЕО е допустимо само за доставки, при които данъчното събитие е възникнало след 01.01.2007 г., тоест след присъединяването на България към Европейския съюз. За да се постигне т.нар. „директен ефект“ е необходимо също така да са налице и няколко допълнителни кумулативно изискуеми условия, а именно разпоредбата на директивата да е достатъчно ясна, тона и безусловна, както и да не е правилно транспонирана в националното законодателство или изобщо да липсва такава уредба. Конкретно по отношение на чл. 90, пар. 1 от Директивата за ДДС, той предвижда задължение за намаляване на данъчната основа при разваляне, отказ или неплащане по сделката. Ако българското законодателство не осигурява ефективно упражняване на това право или го ограничава по начин, който противоречи на принципите на данъчен неутралитет и пропорционалност, данъчнозадълженото лице може да се позове директно на разпоредбата на директивата пред органите по приходите и съответно съда. В процесния казус до измененията в ЗДДС с обн. ДВ, бр. 102 от 2022 не е регламентирана възможност за упражняване на цитираното по-горе право, което обуславя привилегията на прякото позоваване, използвана от дружеството жалбоподател. Право на директно позоваване, което е следствие от приемането на Република България за член на ЕС на 01.01.2007 г., тъй като с членството на страната ни, се признава т. нар „примат“ или върховенство на правото на Съюза пред националното право и държавата се задължава да осигури пълното му прилагане. Съответно директният ефект на чл. 90, пар. 1 от Директивата за ДДС е неприложим преди 01.01.2007 г. Твърдение, което се подкрепя и от т. 29 и т. 33 от решението на СЕС по делото „Консорциум Р. Груп“, където се сочи, че съдът е компетентен да тълкува правото на ЕС само и единствено от момента на присъединяването на конкретната държава към съюза, но не и когато доставката на стоки или услуги е реализирана преди това присъединяване.

Във връзка с горния извод в настоящото съдебно производство беше допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, която следваше да даде отговор на въпроса какъв е размерът на ДДС по доставките, които са извършени от жалбоподателя преди 01.01.2007 г. и по които съответно с процесния ревизионен акт е отказано правото да се извърши корекция на данъчната основа.

Видно от заключението на вещото лице, този размер възлиза общо на 28 262,98 лв. Експертното заключение е прието без възражения от страните. Съдът кредитира заключението на проведената експертиза като обективно и компетентно изготвено. Вещото лице е изготвило експертизата чрез проверка и анализ на всички приети и приложени към делото доказателства като допълнително е проучило и документация, предоставена от счетоводството на жалбоподателя. Анализирани са подробно всички фактури по несъбираеми вземания с начислен ДДС, издадени преди 01.01.2007 г.

С оглед посочените по-горе мотиви и във връзка с дадените задължителни указания към съда в Решение № 11638/18.11.2025 г. на ВАС, настоящият съдебен състав счита, че искането на дружеството „Електрохолд Продажби“ ЕАД за възстановяване на ДДС по доставки, по които данъкът е начислен и преди 31.08.2014 г. , но след 01.01.2007 г. е основателно. Така жалбата се явява частично основателна, а оспореният ревизионен акт – незаконосъобразен, което налага неговата частична отмяна. В тази връзка процесния ревизионен акт, с който се установяват задължения по ЗДДС за сумата над 28 262,98 лв. главница и лихви по ЗЛДТДПДВ за сумата над 5415,09 лева следва да бъде отменен.

При този изход на спора всяка страна има право на разноски – жалбоподателят съобразно уважената част от жалбата, респ. отменената част от акта, а ответника спрямо отхвърлената част от жалбата, респ. потвърдената част от акта.

Общо отмените задължения по ЗДДС са в размер на 156 791,27 лв., от които главница 145 212,4 лв. и 11 578,87 лв. лихви. Отхвърлената част от жалбата е в размер на 28 262,98 лв. главница и 5415,09 лв. лихви.

Жалбоподателят е направил следните разноски – адвокатски хонорар при първото дело пред АССГ – 14 712 лв., държавна такса АССГ – 50 лв., депозит ВЛ при първото дело пред АССГ – 700 лв., адвокатски хонорар ВАС – 14 712 лв., държавна такса ВАС – 1523,75 лв., депозит ВЛ по текущото дело – 205 евро. Общо претендираните разноски са в размер 16 411, 80 евро, от които съобразно уважената част от жалбата са дължими 14 833,38 евро.

На ответника се следват разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение за всяка съдебна инстанция. Същите се присъждат във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а с оглед съотношението между отхвърлената част от жалбата и общия размер на иска, на НАП се дължат разноски в размер на 134 евро.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р- 29002923002606-091-001/17.08.2023 г., издаден от М. В. С., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 678/20.05.2024 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно - осигурителна практика (ОДОП) - С., при ЦУ на НАП, **В ЧАСТТА** на установените задължения по ЗДДС за периода 01.08.2022 г.- 31.08.2022 г. за сумата над 28 262,98 лв. до 173 475,38 лв. главница и лихви по ЗЛДТДПДВ за сумата над 5415,09 лв. до 16 993,96 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Електрохолд Продажби“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н М., [улица], бл.БенчМарк Бизнес Център, чрез упълномощения адвокат Б. П., срещу Ревизионен акт № Р- 29002923002606-091-001/17.08.2023 г., издаден от М. В. С., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите- ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 678/20.05.2024 г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно -осигурителна практика

(ОДОП) - С., при ЦУ на НАП, в **ОСТАНАЛАТА ЧАСТ**, като неоснователна.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Електрохолд Продажби“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н М., [улица], бл. БенчМарк Бизнес Център, чрез упълномощения адвокат Б. П., разноски по делото в размер на 14 833,38 евро.

ОСЪЖДА „Електрохолд Продажби“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н М., [улица], бл. БенчМарк Бизнес Център, чрез упълномощения адвокат Б. П., да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 134 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 ДР на ДОПК.

Съдия: